14/11/2021

Η χειροτονία του Επισκόπου Μαγνησίας Χριστοδούλου στο Σύδνεϋ

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

«***Για την προαγωγή στο επισκοπικό αξίωμα δεν αναζητούνται οι τέλειοι αλλά οι άγιοι***», **υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος, απευθυνόμενος στον Θεοφιλέστατο εψηφισμένο Επίσκοπο Μαγνησίας κ. Χριστόδουλο, κατά την τελετή της χειροτονίας αυτού εις Επίσκοπον, η οποία έλαβε χώρα στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, στο προάστιο Marrickville του Σύδνεϋ, το πρωί της Κυριακής 14 Νοεμβρίου.**

Επιχειρώντας μία διάκριση μεταξύ των εννοιών «τέλειος» και «άγιος», ο Σεβασμιώτατος εξήγησε: «***Αυτός που έχει φτάσει στην τελειότητα είναι ο ιδανικός, ο ολοκληρωμένος, ο αψεγάδιαστος. Το αισθάνεται ότι είναι τέλειος, το πιστεύει, το μαρτυρεί με τη συμπεριφορά του και την επικίνδυνη αυτοπεποίθησή του. Αντίθετα, ο άγιος δεν ξέρει ότι είναι άγιος. Γιατί η αγιότητα δεν είναι τελειότητα αλλά αίσθηση αμαρτωλότητας*** *. Η αγιότητα δεν είναι ένα προσωπικό κατόρθωμα αλλά μια δωρεά. Δε βασίζεται στις γνώσεις και στα πτυχία αλλά στον προσωπικό, βιωματικό αγώνα. Η αγιότητα δε σε κάνει να βλέπεις τους άλλους κατώτερους αλλά ανώτερους. Η αγιότητα δεν έχει σκληρότητα αλλά ευαισθησία. Ο τέλειος μπορεί να γίνει ο καλύτερος σεναριογράφος και να οδηγήσει τον θεατή της ταινίας σε μια σειρά έντονων συναισθημάτων, αλλά ο άγιος είναι ο ποιητής που παίζει με το φως και τη σκιά, με την ανατολή και τη δύση, με την άνοιξη και τον χειμώνα και όλους τους αναπαύει και τους ειρηνεύει. Ο τέλειος τιμά και αγαπά ό,τι αξίζει, αλλά ο άγιος αγαπά ακόμη και τα μη αξιαγάπητα. Ο τέλειος εύκολα απορρίπτει, ο άγιος όμως δεν απορρίπτει.* ***Αντιθέτως έχει πάντοτε την αίσθηση ότι ο ίδιος είναι άνθρωπος τραυματισμένος και πτωτικός. Υπ᾽ αυτό το πρίσμα, το χειρότερο κώλυμα για την αρχιερωσύνη είναι να νομίζει κάποιος ότι είναι άξιος***».

Στη συνέχεια του νουθετηρίου λόγου του, ο Σεβασμιώτατος κ.κ. Μακάριος αναφέρθηκε με επαινετικά λόγια στην προσωπικότητα και στην ιερατική πορεία του νέου Επισκόπου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας. «Παρακολουθώντας την πορεία σου από την πρώτη στιγμή της αφίξεώς μου στην Αυστραλία», σημείωσε απευθυνόμενος στον Θεοφιλέστατο κ. Χριστόδουλο, ***«εξετίμησα την απλότητα της καρδίας σου, το εκκλησιολογικό φρόνημά σου και την πεποίθησή σου ότι εσύ δεν ανήκεις στην κατηγορία των κληρικών που αναμένουν την προαγωγή, θεωρώντας ότι αξίζουν την αρχιερωσύνη»***. *«Γι᾽ αυτό»*

».

Ο Αρχιεπίσκοπος δήλωσε, επίσης, σίγουρος ότι ***ο μακαριστός Μητροπολίτης Λαρίσης κυρός Ιγνάτιος, ο οποίος είχε χειροτονήσει Διάκονο και Πρεσβύτερο τον νέο Επίσκοπο Μαγνησίας****, «θα αγάλλεται από τους ουρανούς και θα αναπέμπει δοξολογία προς τον Τριαδικό Θεό για την επάξια προαγωγή σου». «Όπως αγάλλεται και χαίρει», προσέθεσε, «****και ο εκλεκτός κατά πάντα και δια πάντα αδελφός Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ιερώνυμος, ένας χαρισματικός και άξιος Ιεράρχης της Ορθοδόξου Εκκλησίας****», ο οποίος, μάλιστα, έστειλε συγχαρητήρια επιστολή αμέσως μετά το άγγελμα της προαγωγής του Θεοφιλεστάτου κ. Χριστοδούλου.*

Κλείνοντας, ο Σεβασμιώτατος παρότρυνε πατρικά τον νεοχειροτονηθέντα Επίσκοπο **να πορευθεί στον νέο δόλιχο της ζωής του με αγάπη προς τον συνάνθρωπο και να μείνει πιστός στις αρχές και το ήθος της Ορθοδόξου Εκκλησίας**, καθώς επίσης να υπερασπιστεί μέχρι θανάτου τα δίκαια του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας, να εργαστεί για την ενότητα και την ειρήνη της τοπικής Εκκλησίας και, οπωσδήποτε, να μείνει ταπεινός και μη ζητήσει ποτέ την τελειότητα στα ανθρώπινα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στον Ιερό Ναό όπου τελέστηκε η χειροτονία, στον ιστορικό Ναό του Αγίου Νικολάου του «ελληνοκρατούμενου» προαστίου Marrickville, ο Θεοφιλέστατος κ. Χριστόδουλος έχει διακονήσει για οκτώμισι ολόκληρα χρόνια. Έμφορτος συγκίνησης, κατά την προσφώνησή του τόνισε ότι η Ενορία του Αγίου Νικολάου κατέχει ξεχωριστή θέση στην καρδιά του, καθώς μόνο χαρές έλαβε κατά την εκεί παρουσία του. «Στον Ναό που σήμερα βρισκόμαστε, έλαβα το Θείο

Βάπτισμα από τα αγιασμένα χέρια του π. Νεκταρίου Ζορμπαλά. Εδώ έγινα Χριστιανός Ορθόδοξος. Εδώ ξεκίνησα τα πρώτα μου βήματα στη ζωή και την πίστη. Εδώ οι γονείς μου ήρθαν σε γάμου κοινωνία. Εδώ με κάλεσε ο Άγιος Νικόλαος να τον υπηρετήσω. Από εδώ ξεκίνησαν τα πάντα για εμένα και εδώ σήμερα ξεκινάει η καινούργια μου πορεία μέσα στην Εκκλησία».

Ο Θεοφιλέστατος εξέφρασε την απεριόριστη αγάπη του για τους ανθρώπους με τους οποίους συνεργάστηκε στην Ενορία του Αγίου Νικολάου, καθώς και για όλους τους ενορίτες του. Επίσης, μνημόνευσε αναλυτικά και ευχαρίστησε εγκάρδια τους ανθρώπους που, στην πορεία της ζωής του, χάραξαν βαθιά μέσα του την αγάπη του για τον Θεό και τον καθοδήγησαν πνευματικά κατά την ιερατική του διαδρομή.

Απευθυνόμενος με υιική αγάπη προς τον Αρχιεπίσκοπο κ.κ. Μακάριο, ο νεοχειροτονηθείς Επίσκοπος σημείωσε συγκινημένος: «Διακονώντας την Ορθοδοξία στους Αντίποδες και υπηρετώντας στο πλευρό σας, ανακάλυψα στο πρόσωπό σας, Σεβασμιώτατε, ότι ο Επίσκοπος γίνεται έμψυχος εικόνα της εν Χριστώ ζωής. Με διδάξατε ότι ο Επίσκοπος δεν είναι διδάσκαλος θεωρητικής αληθείας, αλλά φορέας φρονήματος και ήθους που μεταπλάθει το παρόν στη νοητή σκυταλοδρομία προς τη Βασιλεία των Ουρανών. Με διδάξατε ότι ο Επίσκοπος να παραμένει πιστός στην ευαγγελική επιταγή: “μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ ἀλλ’ ἐνέργῳ καὶ ἀληθείᾳ”. [...] Προσεύχομαι στον παντελεήμονα Θεό να με κοσμεί με την ανθρωπιά που φωλιάζει μέσα σας, ανθρωπιά που ενέχει την ανιδιοτέλεια, τη θυσία, τη διαρκή ταύτιση με τον άλλο ως κατ’ εικόνα Θεού ύπαρξη».

Τέλος, **ο Θεοφιλέστατος κ. Χριστόδουλος εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και την περί Αυτόν Αγία και Ιερά Σύνοδο για την τιμή που έγινε στο πρόσωπό του, να εισέλθει στη σεβάσμια χορεία των Ιεραρχών του Οικουμενικού Θρόνου**.

Σημειώνεται ότι κατά την τέλεση της χειροτονίας, τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας **πλαισίωναν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ, και οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Μιλητουπόλεως κ. Ιάκωβος, Μελόης κ. Αιμιλιανός, Κυανέων κ. Ελπίδιος, Σινώπης κ. Σιλουανός και Σωζοπόλεως κ. Κυριακός**, οι οποίοι, μαζί με τον Ιερό Κλήρο και τους ευσεβείς πιστούς που ήταν παρόντες στην εκκλησία, βροντοφώναξαν «Άξιος» στον νέο Επίσκοπο Μαγνησίας και του ευχήθηκαν από καρδιάς καλή και καρποφόρα αρχιερατική διακονία.

Ακολουθεί ολόκληρος ο νουθετήριος λόγος του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου κατά την εις Επίσκοπον χειροτονίαν του Θεοφιλεστάτου εψ. Επισκόπου Μαγνησίας κ. Χριστοδούλου

Θεοφιλέστατε ἀδελφέ Χριστόδουλε καί τέκνο ἐν Κυρίῳ ἀγαπητό,

«Ἀπορῶ καί ἐξίσταμαι καί τόν νοῦν καταπλήττομαι διά τά εἰς τήν καθ᾽ ἡμᾶς Ἁγιωτάτην Ἀρχιεπισκοπήν Αὐστραλίας συμβαίνοντα ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις». Ἤδη ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος παρατείνει τήν ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς ἐδῶ, στήν πέμπτη Ἤπειρο, διά τῆς ἐκλογῆς τεσσάρων νέων ἐκλεκτῶν καί ἀξίων ἐπισκόπων, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων εἶσαι καί ἐσύ. Ἠλεημένος παρά Θεοῦ, καλεῖσαι

σήμερον νά λάβεις τόν ὑπέρτατο βαθμό τῆς ἱερωσύνης, διά τῶν χειρῶν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καί ἐλαχίστου Ἀρχιεπισκόπου καί ποιμενάρχου σου καί τῶν συλλειτουργούντων μοι ἁγίων Ἀρχιερέων.

Ἐξομολογοῦμαι, γεμᾶτος συγκίνηση, ἐν Ἐκκλησίᾳ πληθούση ὅτι, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς μου ἐδῶ, στήν εὐλογημένη μας Αὐστραλία, ἡ πάνδημη καί ἱστορική τελετή τῆς ἐνθρονίσεως, ὅπως ὅλοι μας τή ζήσαμε, οἱ ἐκλογές τῶν τριῶν πρώτων ἀξίων Ἐπισκόπων Μελόης, Κυανέων καί Σινώπης, καθώς καί οἱ ἐκλογές τῶν τεσσάρων νέων Ἐπισκόπων Σωζοπόλεως, Μαγνησίας, Κερασοῦντος καί Χαριουπόλεως, ὅλα αὐτά τά μεγάλα ἐκκλησιαστικά γεγονότα, ἀποτελοῦν γιά μένα σημεῖα τῆς θείας χάριτος, ἀποτελοῦν μιά ἀκόμη προσωπική ἐμπειρία τῶν θαυμαστῶν ἐπεμβάσεων τοῦ Θεοῦ στή ζωή μου καί μιά ἀκόμη ἐπιβεβαίωση ὅτι ὄντως«ἡ δύναμις Αὐτοῦ ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» .Καί ὁμολογῶ ὅτι ὅλες αὐτές οἱ εὐεργεσίες δέν ὀφείλονται στή δική μου ἀξία ἀλλά στήν ἀγάπη καί τό ἔλεος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί στή μεγαλοθυμία καί πατρική στοργή τοῦ ἀγγέλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας κ.κ. Βαρθολομαίου.

Δοξολογοῦμε τόν Τριαδικό Θεό ἀπό τά μύχια τῆς ὑπάρξεώς μας, διότι ἡ χάρη Του, ὡς φιλανθρώπου καί ἐλεήμονος, ἐπιτρέπει νά τελεσιουργοῦνται τά θειότατα στήν τοπική μας Ἐκκλησία. Εὐχαριστοῦμε εὐγνωμόνως τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος ἀσμένως ἀπεδέχθη τήν ταπεινή μου πρόταση περί τῆς προαγωγῆς σου καί σέ προέβαλε γιά τήν ὑποψηφιότητα τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης ἱστορικῆς Ἐπισκοπῆς Μαγνησίας. Ἐκφράζουμε τήν εὐχαριστία μας καί πρός τούς Σεβασμιωτάτους Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι σοῦ ἐμπιστεύτηκαν τήν τιμία ψῆφο τους, βέβαιοι ὄντες ὅτι θά φανεῖς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαπητέ μου Χριστόδουλε,

Βασικό διαχρονικό κριτήριο γιά τήν προαγωγή ἑνός κληρικοῦ στό ἐπισκοπικό ἀξίωμα εἶναι νά ἔχει ὁ ἴδιος δεχθεῖ τή χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς του ζωῆς πρό τῆς προαγωγῆς του. Θά μποροῦσα διαφορετικά νά διατυπώσω αὐτή τή θεολογική ἀλήθεια ὡς ἑξῆς: εἶναι σαφές ὅτι μέ τή χειροτονία ὁ ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος δέχεται τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλά εἶναι ὀρθότερο καί ἐκκλησιαστικότερο αὐτός πού ἔχει ἤδη δεχτεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα νά ἐκλέγεται καί νά χειροτονεῖται ἐπίσκοπος. Αὐτό βαθύτερα καί οὐσιαστικότερα σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία γιά τό ἐπισκοπικό ὑπούργημα πάντοτε ἀναζητᾶ τόν ταπεινό, αὐτόν πού ξέρει τί σημαίνει σφάλμα, πτώση καί ἀποτυχία· αὐτόν πού πόνεσε, ἔπεσε καί σηκώθηκε· αὐτόν πού ἀπομονώθηκε, ταπεινώθηκε καί ἔνιωσε τή θεοεγκατάλειψη.

Γιά τήν προαγωγή στό ἐπισκοπικό ἀξίωμα δέν ἀναζητοῦνται οἱ τέλειοι ἀλλά οἱ ἅγιοι. Πρόκειται γιά δύο ἀπολύτως διαφορετικά πράγματα. Αὐτός

πού ἔχει φτάσει στήν τελειότητα εἶναι ὁ ἰδανικός, ὁ ὁλοκληρωμένος, ὁ ἀψεγάδιαστος. Τό αἰσθάνεται ὅτι εἶναι τέλειος, τό πιστεύει, τό μαρτυρεῖ μέ τή συμπεριφορά του καί τήν ἐπικίνδυνη αὐτοπεποίθησή του. Ἀντίθετα, ὁ ἅγιος δέν ξέρει ὅτι εἶναι ἅγιος. Γιατί ἡ ἁγιότητα δέν εἶναι τελειότητα ἀλλά αἴσθηση ἁμαρτωλότητας. Ἡ ἁγιότητα δέν εἶναι ἕνα προσωπικό κατόρθωμα ἀλλά μιά δωρεά. Δέν βασίζεται στίς γνώσεις καί στά πτυχία ἀλλά στόν προσωπικό, βιωματικό ἀγῶνα. Ἡ ἁγιότητα δέν σέ κάνει νά βλέπεις τούς ἄλλους κατώτερους ἀλλά ἀνώτερους. Ἡ ἁγιότητα δέν ἔχει σκληρότητα ἀλλά εὐαισθησία. Ὁ τέλειος μπορεῖ νά γίνει ὁ καλύτερος σεναριογράφος καί νά ὁδηγήσει τόν θεατή τῆς ταινίας σέ μιά σειρά ἔντονων συναισθημάτων,ἀλλά ὁ ἅγιος εἶναι ὁ ποιητής πού παίζει μέ τό φῶς καί τή σκιά, μέ τήν ἀνατολή καί τή δύση, μέ τήν ἄνοιξη καί τό χειμῶνα καί ὅλους τούς ἀναπαύει καί τούς εἰρηνεύει. Ὁ τέλειος τιμᾶ καί ἀγαπᾶ ὅ,τι ἀξίζει, ἀλλά ὁ ἅγιος ἀγαπᾶ ἀκόμη καί τά μή ἀξιαγάπητα. Ὁ τέλειος εὔκολα ἀπορρίπτει, ὁ ἅγιος ὅμως δέν ἀπορρίπτει. Ἀντιθέτως ἔχει πάντοτε τήν αἴσθηση ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἄνθρωπος τραυματισμένος καί πτωτικός.Ὑπ᾽ αὐτό τό πρίσμα, τό χειρότερο κώλυμα γιά τήν ἀρχιερωσύνη εἶναι νά νομίζει κάποιος ὅτι εἶναι ἄξιος.

Πέρα ἀπό αὐτά τά ὁποῖα ἤδη σοῦ ἀνέφερα, θά μποροῦσα νά παρουσιάσω πολλά παραδείγματα ἀπό τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἀποδεικνύουν αὐτή τή μεγάλη πραγματικότητα. Ὅμως, περιορίζομαι μόνο σέ ἕνα ἀποστολικό παράδειγμα, μιά καί ἐσύ σήμερα μέ τήν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία σου θά καταστεῖς συνεχιστής τῶν Ἀποστόλων καί κρίκος τῆς ἀλύσεως τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος προετοιμάστηκε ἀπό τόν Χριστό, μέ μεγάλη στοργή καί ἀγάπη, γιά τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα. Ὁ Πέτρος εἶχε πάντοτε στή σκέψη του ὅτι εἶναι ἄξιος καί τέλειος μαθητής τοῦ Χριστοῦ καί ἱκανός νά συνεχίσει τό ἔργο Του ἐπί τῆς γῆς. Αὐτό, ὅμως, τό πίστευε, διότι δέν εἶχε κατανοήσει τί εἶναι ὁ Χριστός καί ποιά ἦταν ἡ ἀποστολή Του. Γι᾽ αὐτό, ὅταν ὁ Χριστός μίλησε στούς μαθητές Του, λίγο πρίν τό πάθος, καί τούς προειδοποίησε γιά τήν ἐπερχόμενη σταύρωσή Του, λέγοντάς τους «ὅτι δεῖ πολλά παθεῖν ἀπό τῶν πρεσβυτέρων καί ἀρχιερέων καί γραμματέων καί ἀποκτανθῆναι καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι» , ὁ Πέτρος ξαφνιάστηκε καί ἀντέδρασε καί «ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων. ἵλεώς σοι, Κύριε.οὐ μή ἔσται σοι τοῦτο» , διότι ἀκριβῶς θεωροῦσε ὅτι ὁ Χριστός ἔχει ἐξουσία, ὅπως οἱ ἄλλοι βασιλεῖς καί οἱ κοσμικοί ἄρχοντες.

Μέσα σέ αὐτό τό πλαίσιο ἐνέτασσε τόν μελλοντικό του ὁραματισμό γιά τό ἔργο πού ἐκλήθη νά ὑπηρετήσει ὡς Ἀπόστολος. Κατά τή σκέψη του, δηλαδή, ἐπρόκειτο νά συνεχίσει τό ἔργο ἑνός βασιλέως μέ ὑπερκόσμια δύναμη, ἀκολουθῶντας τήν ἰδέα τῶν δύο παραδελφῶν του Ἰακώβου καί Ἰωάννου, πού ζήτησαν ἀπότό Χριστό νά

καθίσουν «εἷς ἐκ δεξιῶν καί εἷς ἐξ εὐωνύμων ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ» .

Στή συνέχεια, βλέπουμε στά Εὐαγγέλια ὅτι ὁ Χριστός συμπεριέλαβε τόν Πέτρο στή συνοδεία Του κατά τήν ἀνάβασή Του στό ὄρος Θαβώρ. Κι ἐνῶ ἐκεῖ ὁ Πέτρος γίνεται μάρτυρας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, οὔτε καί τότε ὑποψιάζεται τήν ἰδιότητα καί τήν ἀποστολή τοῦ Διδασκάλου του, διατηρῶντας ἀπαρασάλευτηστή συνείδησή του τήν εἰκόνα ἑνός βασιλέως μέ δύναμη πάνω στά στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν ἱκανότητα νά ἀνατρέψει ἤ καί νά συντρίψει τά πάντα. Ἡ μεγάλη ἀνατροπή τῆς ζωῆς του συμβαίνει λίγο ἀργότερα, σαράντα μόλις ἡμέρες μετά τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως, ὅταν λησμονεῖ τό θαβώρειο φῶς καί ἀρνεῖται τό Χριστό. Στή μέριμνα καί πρόνοια τοῦ Χριστοῦ, αὐτή ἡ μεγάλη ἄρνηση ἦταν ἡ βασική προετοιμασία γιά τόν Πέτρο, προκειμένου νά γίνει ἄξιος τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Ἡ ἀναγνώριση τῆς μηδαμινότητάς του μέσα ἀπό τά δάκρυα μετανοίας πού ἀκολούθησαν ἦταν ἡ δεύτερη καί σημαντικότερη κλήση του. Ἔτσι, ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου ἔγινε φωτιά πού κατέκαυσετά σωθικά του. Ἡ ἀποτυχία αὐτή ἔγινε ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τῆς ζωῆς του, διότι τελικά συνειδητοποίησε ὅτι εἶναι ἀνάξιος καί μηδαμινός νά καταστεῖ συνεχιστής τοῦ ἔργου τοῦ Διδασκάλου του. Ἀπό τή στιγμή αὐτή τῆς συνειδητοποιήσεως τῆς μηδαμινότητας καί τῆς ἀναξιότητάς του, κατέστη ἄξιος στά μάτια τοῦΧριστοῦ.

Ὁ Χριστός, λοιπόν, καί ἡ Ἐκκλησία φαίνεται ὅτι δέν ἀναπαύονται στούς μεγάλους, τούς τέλειους καί τούς θορυβοποιούς ἀλλά στούς ταπεινούς καί ἀνύπαρκτους, αὐτούς πού ἔχουν δεχθεῖ τήν παράκληση τοῦ Πνεύματος καί ἀποτελοῦν τήν παρηγορία ὅλου τοῦ κόσμου.

Παρακολουθῶντας, ἀγαπητέ μου Χριστόδουλε, τήν πορεία σου ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἀφίξεώς μου στήν Αὐστραλία, ἐξετίμησα τήν ἁπλότητα τῆς καρδίας σου, τό ἐκκλησιολογικό φρόνημά σου καί τήν πεποίθησή σου ὅτι ἐσύ δέν ἀνήκεις στήν κατηγορία τῶν κληρικῶν πού ἀναμένουν τήν προαγωγή, θεωρῶντας ὅτι ἀξίζουν τήν ἀρχιερωσύνη. Γι᾽ αὐτό, ὅπου κι ἄν διηκόνησεςὡς κληρικός, εἴτε στήνἹερά Μητρόπολη Λαρίσης εἴτε στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας, ἐργάστηκες ἀνιδιοτελῶς γιά τήν Ἐκκλησία καί τόν ποιμενάρχη σου, διηκόνησες μέ ταπείνωση καί ἀφοσίωση, ἐργαζόμενος γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ καί μόνο. Θεωρῶ δεδομένο ὅτι θά συνεχίσεις μέ τήν ἴδια ἁπλότητα, ταπείνωση, ἀφοσίωση, ἐργατικότητα, ὑπακοή καί ἀγωνιστικότητα καί ἀπό τή νέα σου ἔπαλξη,ἀνταποκρινόμενος στίς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

Εἶμαι σίγουρος ὅτι ὁ χειροτονήσας σε μακαριστός Μητροπολίτης Λαρίσης κυρός Ἰγνάτιος θά ἀγάλλεται ἀπό τούς οὐρανούς καί θά ἀναπέμπει δοξολογία πρός τόν Τριαδικό Θεό γιά τήν ἐπάξια προαγωγή σου, ὅπως ἀγάλλεται καί χαίρει καί ὁ ἐκλεκτός κατά πάντα καί διά πάντα ἀδελφός Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἱερώνυμος,

ἕνας χαρισματικός καί ἄξιος Ἱεράρχης τῆς ὈρθοδόξουἘκκλησίας, τόν ὁποῖο, ὅπως γνωρίζεις,ἐκτιμῶ βαθύτατα καί θεωρῶ φίλο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας καί τῆς ἐλαχιστότητός μου. Ὁ Σεβασμιώτατος καί φίλτατος ἀδελφός κ. Ἱερώνυμος ἔστειλε μάλιστα συγχαρητήρια ἐπιστολή, ἀμέσως μετά τό ἄγγελμα τῆς προαγωγῆς σου·γι᾽ αὐτό τόν εὐχαριστῶ καί δημοσίως σήμερα, ἐπικαλούμενος τίς προσευχές του, κατά τήν ἐπίσημη καί σημαντική τούτη ὥρα τῆς προσωπικῆς σου Πεντηκοστῆς.

Χαίρονται καί ἀγάλλονται οἱ φίλοι σου καί συμμαθητές σου κληρικοί, μέ πρωτοστάτες τόν Μέγα Ἱεροκήρυκατῶν Πατριαρχείων κ. Πανάρετο καί τόν πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης Ἀρχιμανδρίτη κ. Ἰγνάτιο. Μαζί μέ αὐτούς χαίρονται καί οἱ κληρικοί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, οἱ καλοί σου γονεῖς, τά κατά σάρκα ἀδέλφια σου, οἱ συγγενεῖς καί οἱ φίλοι σου καθώς καί οἱ πιστοί τῆς εὐλογημένης ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου,τήν ὁποία ὑπηρέτησες μέ μεγάλη ἐπιτυχία.

Πορεύσου, λοιπόν, στόν νέο δόλιχο τῆς ζωῆς σου μέ ἀγάπη πρός τόν συνάνθρωπο. Μεῖνε πιστός στίς ἀρχές καί τό ἦθος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὑπερασπίσου μέχρι θανάτου τά δίκαια τοῦ Πατριαρχείου μας καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, ἐργάσου γιά τήν ἑνότητα καί τήν εἰρήνη τῆς τοπικῆςἘκκλησίας. Μεῖνε ταπεινός καί μή ζητήσεις ποτέ τήν τελειότητα στά ἀνθρώπινα.

Ἐπικαλούμενος τίς πατρικές καί πατριαρχικές εὐχές τοῦ Πατριάρχου μας κ.κ. Βαρθολομαίου, τίς ἀρχιερατικές εὐχές τῶν παρισταμένων ἁγίων συλλειτουργούντων μοι Ἱεραρχῶν, σέ καλῶ μέ τό λόγο τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου: «σπούδασον σε αυτόν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας» . Αμήν.